

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“

в Австро-Угорщині: на цілий рік 16 кор.,
на пів року 8 кор., на чверть року
4 кор., на місяць 1 кор. 50 сот.
в Росії: на цілий рік 8 карбованців, на пів
року 4 карб.
в інших державах: на цілий рік 32 фр.,
на пів року 16 фр.

**Передплата на „Буковину“ разом із
тижневником „Руска Рада“**

на цілий рік 18 кор. (аг. 9 рублів або 34 фр.)
а на пів року 9 кор., аг. 4-50 р., або 17 фр.
Поодинокі число 10 сотиків.

БУКОВИНА

Виходить кожної середи, п'ятниці і неділі.

Редакция, адміністрація і експедиція

„Буковина“
в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.
Ч. телефону 176.
Адрес для телегр.: „Буковина — Чернівці“.

Оголошення приймає ся по 20 сот. від
стрічки. „Надіслане“ по 40 сот. від стрічки.
При частійших замовленнях відповідний рабат.
Рекламацій неопечатані вільні від порта.
Рукописи звертає редакция лише за попе-
реднім застереженням і залученням належи-
тості почтової.

В справах редакційних можна устно по-
розумівати ся що дня від 9—10 рано і 2—3
по пол. крім неділі і свят.

Посол Николай Василько в Рускій Молдавиці.

Перший з поміж українських послів у відень-
ській парламенті скликав п. Николай Василько збори
своїх виборців в Рускій Молдавиці, щоб зложити пе-
ред ними справоздане з своєї дотеперішньої діяльності
і подітки українського клубу. Супроти Молдавчан
мав наш посол особливі обовязки — вони ж при ви-
борах дружно голосували на него, хоча п. Василько
заявляв надмірно в передвиборчій часі не міг ста-
нути перед ними з кандидатською мовою. Тому тепер
при поверненні з Відня, навіть незадержуючи ся в Чер-
нівцях, п. Василько поїхав в Руску Молдавицю на віче,
котре ще раз засвідчило про ту симпатію і до-
віре, яким він тішить ся у всіх кругах нашої суспіль-
ности і про те поважане, з яким відносять ся до него
представителі інших народностей!

Посол приїхав полудневним поїздом на стацію
Вама, де повитали його депутати громад Рускої
Молдавиці, Руского Боюлю, Чумурни і Арджелю, двір-
ники Божитар, Кішменецкий, Боштовий і Медвидчук,
о. Теофіл Буцанче, управитель лісів Шильфогель,
управитель школи пп. Коча, Стришко і Драчинський.
Посол Василько, що приїхав в товаристві пп. Будзи-
новського і Лукашевича та ред. О. Луцкого, подав ся
возом через Фромозу, Фрейденгаль і Ватра Молда-
виці до Рускої Молдавиці. На переді походу йшла
бандерія з 200 людей. У Ватрі Молдавиці виставлено
тріумфальну браму. Там з'явили ся представителі
громади о. Гр. Маковей з Руского Боюлю, українські
і жидівські товариства. Руска Молдавиця була при-
строєна святочно, тисячі Гупулів творили шпальр від
входу в село аж до громадського уряду. Тут приви-
тали нашого посла представителі громади в комітеті,
купецтво і непроглядна товпа людей. Двірник Божит-
ар і Др. Гольдшлаг привитали посла гарними про-
мовами. П. Василько подякував першому за величаве
прийняте і запевнив, що він уже всім сил, аби від-
вдячити ся за довіру до нього. Звернувшись до д-ра
Гольдшлага заявив посол, що жидівське населення може
в цілій його політичній минувшині найти запоруку,
що він придержуватись ме безумовно принципів рів-
ноправности всіх.

Віче відбуло ся під голім небом. Учасників було
після мінімальних обчислень до 3000. Председателями
вибрано надуч. Кочу та двірників Божитара й
Шеменецького. Перший промовив О. Луцкий, ви-
таючи збори іменем Національної Ради Русинів. Ве-
сідник обговорював організацію мужицтва, доказував
хосенність спілок, вказуючи як на примір на село

Чорторню. Відтак п. Будзиновский розвинув перед
слухачами значіне загального права виборчого для
народа, ціли й програму українського парламентар-
ного клубу, причім обговорив докладно питання подат-
кове й аграрне, мілітаризм, право польовання і карний
закон. Бесідник показав на примірах, як неоднаково
приміняють ся закон супроти мужиків в Галичині а
на Буковині. Підніс конечність єдності й спільного
діляння усього українського народу та його заступни-
ків. Остерігав мужицтво, щоби не дало пірвати ся
безсовісними агітаціями до таких проступків як у
Румунії, бо ми можемо вибороти своє право тільки
картками голосованя; дятого неминучо потреба, щоб
було заведене загальне право виборче і до сойму.
Жиди повинні, як при остатніх виборах в Галичині,
станути по стороні руских мужиків, а не поірати
губителів. Відний Жид і відний мужик вже самим
спільним інтересом звязані з собою і до борби проти
своїх губителів.

Коли бесідник серед бурі оплесків скінчив свою
мову, став говорити посол Василько. Він являється
першим раз в тих громадах, які не знаючи його, всі
свої голоси віддали дня 14. мая на него. Його про-
грама се програма українського клубу, яку отсе ви-
ложив п. Будзиновский. Український клуб стоїть
поки що в парламенті опущений всіми горожанськими
партиями; від всеславянської спільности ділить його
традиційна приязнь Чехів з Поляками; партії ні-
мецькі стоять під комендою християнських соціялів,
які заключили з Поляками взаємний інтерес обезпеченя
мандатів.

Таким чином „польське коло“ було в останній
сесії таке сильне як ніколи передше. На його зазив
піднімають ся Німці на команду Гессмана й Славяни
на команду Крамаржа. А становище правительства
відповідало силі і власті з'єднаних Абрагамовичів,
Гессманів та Крамаржів. Але й для міністерства
прийде рішуча хвиля: згода з Угорщиною. Тут по-
каже ся, чи кіт, яким спосен великі партії, себто за-
безпечене мандатів і ратоване кількох захитаних мі-
ністрів, чи той кіт здержить їх при угоді. Покаже ся
також, чи угоду можна буде перевести проти нас,
заступників четвертого з ряду народу в державі. Нині
ми не маємо впливу ані на політичний ані на госпо-
дарський розвиток в державнім житю, отже й не
маємо нічого до страчення навіть у
найпризиковніших кроках; з сим мусить
правительство в осінній сесії числити ся.

Бесідник порушив ще питання що до спосібности
до праці буквинського сойму і закінчив: Через де-
в'ять літ яко український посол кермував ся я ви-
ключно тільки інтересами українського мужицтва; так
хочу і буду поступати й на дальше. Промову п. Ва-

силька прийняли зібрані бурєю оплесків і невгавяю-
чими оваціями.

Тепер прийшов до слова соціял демократ Гайпт,
інтерпелюючи п. Василька, як він відносить ся до
обезпеченя робітників на старість, до реформи кар-
ного закона, права зборів і коаліційного, врешті до
удержавнення шкільництва. Бесідник за-
жадав, щоби посол зняв становище супроти лихвар-
ства в вижництві і путівлісвк повіті. Посол Ва-
силько відповів, що згадані три предмети інтерпе-
ляції находять ся також в програмі української на-
родної партії. Що доторкається до лихварства, то ста-
новище, якеб він зняв, міг би хтось зрозуміти яко
антисемітизм. Але воно, певно, крайвий час, щоб якраз
жидівська соціяльна демократія порушила се питання.
Промовляти ще мужицкі бесідники Гр. Барабашук,
Сп. Луцкий і Мих. Полек, заявляючи, що повний
годять ся з програмою пп. Василька й Будзиновського,
та порушуючи деякі локальні справи, особливо пере-
няте дороги Молдавиці—Арджель під управу повіту,
будову дороги Кімполонг—Ватра-Молдавиці—Радівці
та заложене повітового суду у Ватрі-Молдавиці. Со-
ціялдемократ Гайпт освідчив, що він вдоволе-
ний й відповістю посла Василька. На внесені предсе-
дателя ухвалено Василькови й українському парламен-
тарному клубови заяву повного, необмеженого довіря.

Пос. Спинул в Кучурові великим.

Із Кучурова великого пишуть нам: Сей неділі
прибув до нашої громади наш посол до Ради Дер-
жавної п. Спинул, щоби полагодити справу вибору
начальства громадського.

При тій нагоді відтримав п. посол з нашими
громадянами своє посольське справоздане. Він згадав
про все то, що наші послы до тепер вже зробили
в справі народній, а що ще мають зробити в сліду-
ючих сесіях. П. посол говорив про значіне руского
клубу та про мізерну роль двох кацапських зарадни-
ків, які признають ся отверто не до руского народу,
який їх вибрав, а до Москвлі. Сі два послы, казав
дальше п. посол, хотіли навіть говорити по московськи
в парламенті, але їм відобрано слово і послано їх
до російської Думи.

На конець завзивав п. посол руский нарід до
єдності та згоди, бо тогди зможе сей своїми спра-
вами сам порядкувати.

Зібрані були дуже задоволені так із виводів
п. посла, як також тим, що сей явив ся межи своїми
виборцями, а не так, як наші дотеперішні послы не
показували ся від вибору через цілих шість років.

Іван Підгоренко.

МІЖ ЯЛИЦЯМИ.

Горячий літний день. Всюди тихо й вітерець не
повіє, хоть би і на на літ, і мушка пильна не цвірі-
кне. Лиш десь здалека пробивається кризь тишу шум
Черемошових філь, як вони зі стрімкості падають
в діл, ломлячись на каміни, яке спинює їх шлях. На
небі ні хмаринки, а сонце пече неумолимо своїми лу-
чами, лиш що не палить.

Поміж ними дозріваючого жита, пшениці та зе-
леної кукурудзи ве ся дорога в сторону ід горі, вкри-
тій темно зеленими ялицями.

Дорогою іде панок з паличкою в правій руці
і з невеличким клуночком в лівій. Видно по нім, що
утомив ся, під тече йому з чола, однак він не спо-
чиває, лиш відсунувши капелюх з чола, опішить до
хати, яка виднієся під горою, визираючи з зелених
лісів купається у ній.

Іван Тимофійович, молодий професор із Черновець,
спішить до свого знаменитого Лесю Іванового. Його
пізнав професор в місті на торзі, купуючи в него
меду. Молодий професор казав Лесю, що має охоту
звідати колись підгірські околиці, а з Підгір'я вдасть
ся в глибину гір.

— Загостіть до нас — казав Лесю. — Я там
живу на самоті з дочкою, тож нам повеселішає, як
хто загостить до нас.

Тепер приїхав Іван Тимофійович в Підгір'я і по-
кинувши віз в селі, попрямував дорогою, яку йому
Лесю туді був представив.

Перед лісою, якою входило ся на обійсте Лесю
Іванового, пристанув професор і слухав пісні, що до-
ходила до нього через отворене вікно. Тоненький,

майже діточий голосок лунав по подвір'ю та пронадав
десь у гушавині ялиць, що недалеко наперед хати
укривали гору. Професор стояв і не отворяв воріт,
неначе не хотів переривати дівчини в співанню. З хати
все ще неслась пісня мов солодкий щебіт солов'я:

Дівчино моя, сідай на коня,
Поїдемо в чисте поле до мого двора.
Дівчино моя, напій ми коня —
Не напою, бо ся бою, бо ще м не твоя...

Пісня затихла, професор ймив за лісу і потру-
тив її наперед себе. Чорний пес загавкав на подвір'ю
грубим голосом. Дівчина зачала пильно пісні:

На Дунаю на широкім бузьки воду пила,
Жовнярику молодому моголу кропили...

Та гавкане пса спинило її і вона вибігла на
двір. Професор побачивши дівчину а радше її красу,
зупинив ся. Аж по хвилі привитав ся:

— Добрий день, дівчино.
— Доброго здоров'я — відповіла, вхопила
патик та побігла до пса, щоб его успокоїти.
— Чи дома твій батенько, дівчино? Правда, що
у вас є мід?

— Нема батька дома, пішли от туди під ялиці
набирати ріща. Заждіть, я зараз їх прикличу, то бли-
зенько.

Дівчина побігла передними воротами через го-
род на гору. Професор розглянув ся по подвір'ю.
Подвір'я було чисте, сухе, лише від кошені, що сто-
яла ліворуч хати, аж до стайні валилось по стебе-
ливі сїна. Здасть ся, як хтось ніс, так і порозсипав.

Хата Лесю Іванового була досить велика, по-
будована з грубих ялових бервен. Коло кошені, не-
далеко ліси, був забитий грубий пал' у землю, а до
пала привязаний пес на моцнім ланцуху. Все вигля-

дало чепурно, чисто, видно, що коло нього ходили
добрі руки.

Перед хатою стояла керниця; на' пямриню видно
було ключ, а побіч його коновку. Професор зачепив
коновку на ключ і витяг води, бо хотів дуже пити. Вода
була добра, смачна і холодна. Щоб пес не гавкав,
пішов він в хату.

Хата чепуренька, чистенька, так що мешкати
в ній було здорово і досить вигідно, а й вікна отво-
ряться через заціпки.

Знова загавкав пес, але й скоро утихомирив ся,
побачивши свого гавду. Він почав бігати округ
стовна і латідно камкаючи вилав хвостом.

Професор глянув у вікно і побачив старого Лесю.
Назад него йшла дівчина і несла вязку хворосту,
яку тарахнула під колошню.

В дверях показав дід, витаючи професора „добрим
днем“.

Лесю Іванів був низький, присадкуватий, з си-
вим волосем, тернистою, вже кілька тижнів неголоною
бородою. Очі чорні палади рішучим та відважним
огнем. На лиці грала приязнь усмішка, а з цілої
появи можна було сейчас заключити, що він має чи-
малу минувшість за собою.

— А витайте в нас, пане професор. Спасибі, що
загостили до нас. Я тоді думав, що ви лиш жар-
туєте.

— Мені так ваш мід посмакував, що я й тепер
за ним зайшов до вас.

— Правда, я недавно в місті весь перепродав,
оставив лише от що на домашній обхід. Задержите
ся в нас довше, то я вам нового, свіжого наберу.
Муха тепер кванно носить, бо погідна пора, о гарно
всюди!

— Дуже буду вам вдячний, Лесю Іванів, як
зможу у вас тут перебути.

Середня школа в Вижниці.

Інтерпеляція посла Василя і тов. до міністра просвіти д-ра Мархета в справі заложення середньої школи в Вижниці.

Громада Вижниця є четвертим з ряду містом на Буковині. Обіймаючи площу яких 120 га має вона більше як 6000 мешканців. Вижниця є осередком рівно названого повіта Вижниць і повіта Путилова, з працьовитим населенням в числі 100.000 душ, яке живе з торгівлі деревом, з промыслу деревляного і з плекання худоби; в Вижниці концентрують ся всі торговельні, промислові і зарібкові інтереси названих повітів. Тому є ся міська громада осідком багатьох урядів і має на помешкання для професорів, урядників і т. и. досить місця, бо по причині недавньої пожежі і багатой заповіді зі сторони високого правительства збудовано багато великих домів. Населене сей громади уважало би за велике благо, коли-б воно могло винайти вільні помешкання і удержуванем шкільних дітей мати якийсь побічний дохід. Ізза того пригідна ся громада міська як жадна на цілій Буковині для осідку середньої школи.

Українське гірське населення Буковини, яке замешкує далеку область над Черемошом, отже повіти Вижниць і Путилова, не має ніякого наукового заведення, яке-б могло задовольняти його культурні потреби. До Чернівців не може воно посилати своїх дітей задля великої дистанції 120 km як також задля великих видатків; через те бачимо сей лише в Буковині можливий сумний феномен, що населене в числі 100.000 душ із 34 головних многокласовими народними школами і з около 5000 шкільної дівчорі мусить остати ся на уровені образованя нормальних шкіл. Кілько здібних талантів при тім витрачають ся і яка се школа для держави і спеціально для армії, се встановити кожний державний муж і є се обовязком правительства подбати о дуже занедбані культурні інтереси українського гірського населення на Буковині, даючи йому вже раз середню школу з осідком в Вижниці, бо се місце поєдає, як сказано, всі умови, які запевнюють існуванє нової середньої школи. Се місце, положене на крайній периферії краю і на узгір'ю українських Карпат, є осередком руху, в яким концентрують ся всі промислові і комерціалні інтереси північного сходу, се місце утримує торгівлю між долинами і горами; тому то є зовсім понятно, що населене від Чернівців кілька днів їзди віддалених гірських околиць буде посіщати середню школу у Вижниці.

Узглянувши всі ці обставини являє ся заложене середньої школи з осідком в Вижниці невідкличною konieczністю і тому громада вже нераз прохала заснованя середньої школи з осідком в Вижниці.

Буковинський сойм краєвий кілька разів одностайними ухвалами узяв оправданність сего бажаня громади Вижниць і українського гірського населення на Буковині; буковинська краєва Рада шкільна вже покінчила потрібні переговори з громадою Вижницею, тому розходить ся зараз лише о становище вашої Ексцеленції. Підписані ставляють тому запитанє:

„Чи ваша ексцеленція готова поробити потрібні заходи, щоб вже з початком шкільного року 1908/9 отворено середню школу в Вижниці?“ (Підписи).

UKRAINISCHE RUNDschau.

Прикладаючи вагу до інформованя чужинців про українські справи українські посли до державної ради на нараді порішили заснувати редакційний комітет,

якому поручено справу дальшого веденя місячника Ukrainianische Rundschau, тим більше, що д. Василь Яворський, який був доси головним видавцем Ukrainianische Rundschau, заявив, що усунувшись з Відня і зайнятий справами льокальними, видавництва сам дальше вести не може.

Головна ціль акції українських послів того, щоб Ukrainianische Rundschau побільшити і удішшити, так, щоб вона могла вповні стати на висоті подібних видавництв інших менше численних від нас народів.

Підписаний комітет, розглянувши докладно відношення Ukrainianische Rundschau і обставини, серед яких вона доси існувала, пересвідчив ся, що дальше веденє видавництва мусить улягти зміні, коли видавництво має з уопівом вести свою важну задачу. Передовсім встановлено, що видавництво мусить опирати ся на средства широкого круга людей, бо тільки тоді мати ме тривку основу для свого успішного розвою. Без того видавництво все буде холітати ся, улягати всім флюктуациям в припливах і хвилях недостачах передплати, не кажучи вже о тім, що інвестиції на якусь дальшу мету для двигнення видавництва в такім разі просто неможливі.

Зваживши все сказане редакційний комітет Ukrainianische Rundschau, зібраний на засіданні дня 25. липня с. р., ухвалив заснувати Видавничу спілку Ukrainianische Rundschau. Членом тої спілки може бути кожний член української суспільности, що приступить до спілки з одним або більше уділами. Один уділ вносить 50 корон. Членам спілки будуть присуджувати всі права членів інших подібних спілок для літературних цілей, а особливо будуть могли впливати також на сам напрям і спосіб веденя видавництва, в котрій то цілі будуть час до часу скликувати ся наради і збори спільників в краю (у Львові). Перших спільників буде приймати до спілки гурт послів Українців до державної ради, що вже приступили до спілки як члени-основателі. Удїли можна платити найпізнійше до кінця сего року, однак просить ся, щоб приступачі члени зголушували уділи і прислали гроші як найкорше, а то з отсеї причини: перше число, видане підписаним комітетом, появить ся в половині вересня с. р. З огляду на те є річю доконечною, що би редакційний комітет міг хоч два тижні наперед поробити відповідні кроки, обміркувати обем часописи, згодити друкаря, наймити редакційний льокаль і загалом обдумати план веденя. Все те буде можливе тоді, коли комітет буде знати скількість уділів, бо від того залежить цілий дальший спосіб веденя діла.

Члени, які приступлять в місяці серпня, можуть розкожити послілку уділів на дві рати. Комітет приймає також самі письмєнні зголошення із зобовязанєм, що уділ буде заплачений найпізнійше до 31. грудня с. р. Зголошення і гроші просить ся посилати на руки В. Захарія Павлюха, генерала-аудитора у Відні (Zacharia Pauluch, General-Auditor, Wien, Dampschergasse 5.) Інформацій уділює д. Павлюх, а також редакція Ukrainianische Rundschau, Wien, XVII Frauenteldstrasse, 2.

Редакційний комітет звертає ся до української суспільности в переконанню, що його відзив не остане безуспішним і що як найширші круги нашого загалу причинять ся до піддержаня і поставленя на відповідній висоті видавництва, якого ціль є заступництво інтересів українського народа перед культурним світом.

Відень, дня 25 липня 1907.

Проф. др. Станислав Дієтрянський, посол до держ. ради, проф. др. Олександр Колесса, посол до держ. ради, ред. Володимир Кушнір, др. Евген Левіцький, посол до держ. ради.

Політичний перегляд.

Австрійсько-сербський торговельний договір.

Вже два роки минають, як між Австро-Угорщиною і Сербією не може прийти до порозуміння в торговельних справах. На днях відбули ся наново дотичні переговори і не осягнуто ніяких результатів. Австро-Угорщина добиває ся найбільш упривілейвованого становища між імпортерами до Сербії, сербські ж делегати годять ся на се лиш тоді, коли Австрія згодить ся на ввіз живого сербського товару і товарячих продуктів (зарізаний товар і мясо) до Австро-Угорщини та на вільний перевіз живого товару через Австро-Угорську територію. Сему противлять ся австро-угорські делегати і через те переговори в справі закінчення договору між Австро-Угорщиною а Сербією поки що не довели до остаточного вислїду і тим самим показує ся konieczність підданя цілого ряду дотеперішних переговорів подрїбній дискусії; в суботу списано протоколярно на засіданні відпоручників як австро-угорських так і сербських вислїд переговорів і встановлено ті переговори в половині вересня на ново розпочати. Рівнож не мали бажаного успіху обосторонні жаданя, аби аж до останнього полагодження договору управдливо провизорично торговельні відношення.

Нова ера в Корей.

Часописи заговорили тепер про нову еру в цісарстві корейськєм. Ся нова ера найліпше зазначає ся тим, що Корея тепер стала фактично японською провінцією. В Корей буде надаліше і корейське міністерство і цісар І. Чак, вона буде носити дальше горде ім'я цісарства Корей, але се все — верхнє святаоче одіне. Правда, не бракує голосів, які кажуть, що незалежність Корей загарантована міждержавним договором, однак балакати дає ся не одно і балакати можно. Справедливости в наших часах і давнійше і з сьвітою не дошукатись. Сила, насильство ідуть перед правдою, перед справедливістю; хто має силу, той має й право, той має радію. Японія сильна, ще більш сили набрала, хоч би лише моральної, славною побідою в недавній війні. В теорії всі свободолюбні, але в практиці ні. Англія відобрала свободу бідному народцеві Бурів, Японія відбирає її Корей, менше культурній державі. Але в тім винні чимало корейські державні мужи, що стоять тепер при кермі. Їх засліпили японські ени і вони видають свою вітчизну чужинцям на погладу. Про патріотизм корейських міністрів свідчить конвенція, яку підписало правительство з Японією. Правда, династія трохи опиралась сему, але чи опір бекли має силу? Нова конвенція звучить так:

1. Корейська адміністрація до певного степеня підлягає управі японського генерального резидента.
2. Видаване законів і розпорядків та полагоджуванє державних справ підпадає апробаті генерального резидента.
3. Так само підлягає його призволеню іменованє всіх висших відвічалних урядників.
4. Уряди при корейськєм правительстві можуть діставати ся тільки особам, понертм генеральним резидентом.
5. Справи політичні будуть відділені від судівництва.
6. Заграничних прислуг Корея може зажадати тільки за згодою генерального резидента.
7. Арт. 1 конвенції з 1904 р. про установленє приблизної ради скарбової зносить ся.

Корейська людність більше патріотична як державні керманії. Вона бачить, що паде свобода, паде

— Просимо, просимо!... А тепер, ви певно переконали... Силько, Силько, ходи-ко ти сюди.

В хату вбігла руєва дівчина. Коса сплетена дрібноенько звисала по плечах аж до горботки, що припоєсана гарним перебираним поясом, цілком обняла гарний стан дівочий. Сорочка з плечиками, вишиваними різнобарвним коциком, з короткими прикінцями зморщеними рукавами, стояла дівчині чудово до лиця, біленького як папір, лише з розцвілою рожею по середині.

— Внеси, Силько, меду з тої хати та хліба кукурудзяного. Сей пан певно проголоднівся в дорозі тай і хотів би трохи перекусити.

Дівчина вернула ся небагом зі збанком шклянним, повним меду. Вдругій руці несла кукурудзяний хліб.

Дід венив меду в миску, що стояла на столі, накроїв тоненьких гріночок хліба і попросив професора до їди. Сильку післав ще за водою, бо — казав — за медом зараз хочеть ся води пити.

В хвили, коли професор балакав з Лесьом, глянула дівчина професорови в лице. Та тут і він звернув ся зором до неї; вона опустила очі в долину і побігла швидко за водою...

Зараз сиділи всі троє коло стола і заїдали тоненькі гріночки кукурудзяні, помазуючи їх медом. Професорови подобалась така їда, і він похвалив її дуже солодкими словами. Говорив, що дуже любить солодощі, розговорив ся про пасічництво, про те, що й держава сприяє йому, чого однак за мало, а здало-б ся назначити нагороди для плеканя сего господарства, яке солодке над все.

— Солодке воно, пане, тай видатливе. І отримок є — і то наситний, і грошики є. О, я також великий приятель солодких річий. Мід у мене — то насущний хліб. Розкажу вам придабашку, яка мене спиткала ізза того, що люблю солодке.

— В молодості візникував я у пана Богусека в Б. Богатий був він тоді, а погляньте тепер, хто там панує? Чужинці! Дідичі гуляли день і ніч і все прогуляли, а чужинець, що був льоовим небережником, грейцер до грейцера — і купив цілу посілість... Часто послав мене дідич відвозити гостей з сусідніх сіл. Раз відвозив я грубого паньєска, але такого грубого, кажу вам, що коні аж сопіли, не могли тягнути. Привіз я його до двора і став там ще понасти коні. Спарно було, сонце так некло, що чоловік купав ся в своїм поті. Пан велів принести мені „кумфетів“ до води. Служанка винесла так, знаєте, по паньєска, на тасі тай оставила коло мене. Я взяв слоїк в руки, сів на керниці тай з водою пішло все, що було. Потім ще всипав води до судини, виполонав і випив. По часі приходить служанка, а слоїк вже стоїть на тасі — чистий як слеза! Вона лиш видивилась на мене тай уступилась. Я сів на віз тай поїхав, лише почув за собою, як панна до слуги сказала: „А остік би ся той дурний хам, зів цілий слоїк таких дорогих кумфетів“. Я скорше займив коні та аж розсміяв ся сам до себе з тої придабашки. Ей! неодна таке дучилось мені замолоду і як ся нагадаю, то аж сум мене побирає, що ті літа так скоро минають.

— Я вже по вас пізнаю, що ви неодну пригоду перебули.

— Ой перебув, пане, перебув. Мені сїмдесят літ минуло, я й панщину робив. А тяжко було робити! Дай Боже тим царство й на небі, бо на землі вже царствують, що й скасували. Робив я на тій панщині 18-літним парубчаком. Одного разу кажу сам до себе: Завтра не піду на роботу, аби що було, найде ся Божа воля. І так таки зробив. Рано будять мене покойні мама, дай їм Боже легке спанє, а я їм на те: „Сьогодні на панщину не йти-му, я вже знесилив ся“, — тай сплю собі далі. Мама ще зарая

пішли полоти грядки паньєські, а мені так смачно спить ся, і не в голові панщана. Чую, хтось грмає у вікно, у двері. Зараз я здогадав ся, що з нього вийде. У нас було задне вікно в хаті. Я крізь него та — далі в поле. Паньєські посіпаки вдерлись в хату та не знайшовши мене, пустились в поле за мною в погоню. І ймили, кат би їх скарвав. Привели в двір та вдурили буків, — ох Боже, били, били, аж не стало нитки на ногах. Втратив я аж тям, а коли очуняв ся, узрів себе серед паньєського току: як били, так і ливили. Знаю, що довго потім не міг ані сісти, ані лягти; все прикладав води до рани тай довго, довго почекалось, аж вичухав ся. Але й тому отаманови — прости го Боже душу, напив ся він людської крови — не обійшлося так на сухо. По році знесли панщину; нас кількох молодих шибеників зловили його та напарили не до витриманя, лавили напів мертвого. Хирляв він, хирляв тай деє і слух за ним пропав в селі. Ей Боже! і на воловий шкірі не сплещеш всего того, що чоловік пережив.

Балачка йшла за столом, але і в їді не лишались один поза другим, особливо професор добре держав ся, хіба води попивав від часу до часу. Сидя вже давно вийшла з хати та поралась в хатині, чути було клепіт. Лесьо з професором балакали ще про сьогорічний урожай, про жнива, про кукурудзу, що дуже гарно показує, про пасічництво то-що...

— Ви, пане, певно трудні з дороги, — сказав по обіді Лесьо. — Проложите ся трохи; я маю децю поратись в пасіці, стинаю ту язву трути. Можете підчас того відпочити; я заткаю вікна у хаті, аби мухи вас не виділи, хоч тут, так мені здає ся, нема мух, хіба деє та недеє по мушечці брїнькає.

(Далі буде).

незалежність вітчизни, бачить детронізацію династії, яка правила Кореєю від кількох століть — і по всім краям ширяться невдоволення, тут і там вибухає повстання; та все це не погодить долі корейської, залізна рука японського правительства не дасть собі вирвати добу з рук.

НОВИНКИ.

Чернівці, 30. липня 1907.

Особисті вісти. Посол Николай Василько удав ся до Берегомету. — Нотар п. Николай Дрогомирецький виїхав на довшу відпустку.

Посвячене угольного каменя. Дня 4. серпня 1907 р. о 2. годині по обіді відбудеться в Мітговіні/С. посвячене угольного каменя під „Народний Дім“ — За товариство „Січ“: Костин Степанюк, кошований.

Розписане конкурсу. Із памятового фонду цисаревної Єлисавети для сиріт без родичів будуть роздані п'ять заповіток по 200 корон. Старати ся о сї заповітки можуть приналежні до Буковини убогі сироти без родичів в віці від 3 до 14 літ. Подання о сї заповітки, з прилученими до него свідоцтвами приналежності до краю, метрикою (свідоцтвами уродин) і свідоцтвами убожества, мають опікуни сиріт подати найдавши до 1-го вересня 1907 р. до Відділу краєвого через ц. к. суди повітові або через уряди громадські (магістрат) місця замешкання сиріт, котрі з свого боку мають потвердити, що відносини маєткові і фамілійні представлено в поданню по правді. — *Буковинський Відділ краєвий.*

Діяльність нового парламенту в цифрах. Палата послів відбула 20 засідань, палата панів п'ять. Правительство внесло 17 пропозицій. Наших внесень зголошено 25, з чого більшу частину відкликано. Запозиткових внесень зголошено 184, звичайних внесень 247, інтерпеляцій 577, але доси відповіло правительство тільки на 20. Судових писем о видачу послів впишло 27.

25-літній ювілей академії ветеринарії у Львові опрели недавно професори і слухачі теперішні і бувші того заведення. Програма сего свята складала ся з промови ради. Повіщою, голови гал. тов. ветеринарної, відслідкували кантати хором слухачів ветеринарії, промови ректора д-ра Шпільмана і кількох привітних промов. Із промови ректора академії годить ся подати кілька дат: Теперішня академія утворила ся із школи ветеринарії, основаної в 1881 році. Збір учителів складає ся із: 4 звичайних професорів, 3 надзвичайних, 6 доцентів, 7 асистентів і 3 демонстраторів. З академії вийшло 1.680 учеників, а між ними 174 жінки. Записаних та імпатрикулованих було 773. Між ними було 546 поляків, 133 русинів, 47 чехів, 21 хорватів, 6 болгарів, 4 німців, 2 серби, 1 москаль, 1 дальматинець і 1 словінець. Диплом ветеринарний лікарів дістало 294 слухачів (з того 265 після давного типу, а 29 після нового). Як з тих чисел видно, не дуже багато молодіж горне ся на академію ветеринарії, а передовсім від кількох літ, коли від слухачів жадають матури з середніх шкіл.

Посольські дієти. В минувшій сесії парламенту порушено також питання реформи посольських дієт. Інтересно тому довідати ся про рід і висоту дієт в поодиноких державах. В Австрії побирають послам після закону з 7. червня 1861 підчас сесії парламенту денно 10 зр. і відшкодоване за видатки на дорогу. Посли, які мешкають у Відні або його передмістях, не мають претенсій на відшкодоване за дорогу. Так само справа має ся з членами австрійської делегації. Також і всі сойми краєві приняли систему денної платні послам підчас сесії соймів, однак та платня в різних провінціях Австрії різна. В Угорщині побирають послам місто дієт павшаль в сумі 4.800 К і квартирою 1.600 К, отже всего 6.400 К. В Англії ще в сімнадцятій віці плачено дієти членам палати послів, а гроші на се не давав державний скарб, але виборці. Від сімнадцятого віку дієти вже не уживають ся. Пряме знесення дієт ніколи не наступило. В Франції існували в різних часах різні системи. В період цисарства побирали послам і сенатори річну платню в сумі 12.500 франків. Республіка зредукувала сю платню на 9000 фр. Аж недавно підвищено се відшкодоване послам і сенаторам на 16 тисяч фр. В Німеччині до тогідного року не мали члени парламенту ніяких дієт. Аж 21. мая 1906 назначено послам 3000 марок річно, які виплачують ся в шість ратах. За кожний день, в якім член парламенту не явить ся на повнім засіданню палати, при найближшій виплаті рати обтягає ся по 20 марок. Окрім того мають члени парламенту вільну їзду на залізницях на час сесії парламенту як також вісім день перед і по сесії. В поодиноких краях Німеччини плачено вже здавна дієти членам соймів. В Італії послам і сенатори не побирають ніяких дієт; послам мають лише вільну їзду на державних залізницях. В Швейцарії платять ся членам національної Ради зі спілкової каси 20 франків денно підчас сесії, як також відшкодовує їм видатки на подорож. Членами ради станів піклують ся поодинокі кантони. В Бельгії одержують депутати річну платню в сумі 4000 франків, в Нідерляндії побирають члени першої камери дієти в квоті 10 зр. В Швеції побирають члени другої камери 1200 корон на кожну

звичайну сесію парламенту а підчас надзвичайних сесій дієти в сумі 10 корон, які однак не сьміють переступати суму 1200 корон. В Норвегії виносять дієти послам до Стортінгу 12 корон. В Данії одержують члени обох камер дієти по 6 корон. В Сполучених Державах північної Америки побирають члени конгресу 5000 доларів, окрім того ще й на подорож. В поодиноких державах сї республіки панує система дієт.

„Галичанин“ перестає виходити! „Діло“ доносить з достовірного жерела, що ред. Марков звиває своє підприємство. „Русское Слово“, яке редагує ся тарабарщиною більш зближеною до народної мови, має виходити й на далі і то есентуально як щоденна часопись. Крім сего проектує ся чисто російська тижнева часопись, яку вести ме Димітрій Вергун, розумієт ся в міру добути „закордонної передплати“.

Упрощане титулятури податкових урядів і урядників. Міністер фінансів розпорядив, щоби знесено ріжницю в титулятурі між головними і урядами податковими а урядами податковими, так як компетенція обох груп урядів однака. Рівночасно з тим змінено титулятуру податкових урядників. Від тепер VIII. кл. рангів буде прислугувати титул „податковий надуправитель“, IX. „податковий управитель“, X. „под. офіційал“, XI. „под. асистент“. Оба висші податкові урядники можуть крім сїх титулів послугувати ся титулами „начальник уряду“ або „контрольор“.

О. Сотер Ортинський, перший єпископ для американської України, видав пастирський лист, що звертає на себе увагу чистою народною мовою і фоветичною правописею, перший раз у життю у нас в того рода документах. Цілий лист прописаний сильно суб'єктивними почуваннями його автора має розкрити ті бажання і наміри, з якими молодий єпископ їде до своїх вірних. „Бажаю — пише він — слави церкви рускої плавучої а прославлення Христа Господа в серцях нашого народу. Бажаю слави церкви рускої а невідлучно з тим бажанню підвигнення нашого народу в напрім проєвітнім і економічним і щоб бодай американська Русь скинула пута застою і ретроградности та віддихала легше в життю всеєвітнім“. Начеркуючи обсяг своєї влади як єпископа без дієцезії зависимого від Нунція Ап. а через него від папської столиці, О. Ортинський заповідає, що буде старати ся, аби руску дієцезію утворено дефінітивно, що й сподіває ся досягнути при помочи живої організації і тісної взаємної звязи американських Українців.

Віденські моралісти. Найліпшим зразком клерикального господарства християнських соціалів є недавнє заряджене віденської поліції. Ого покликано до поліції поодиноких продавців образів і предложено їм під загрозою грошевої кари, щоб вони з вікон своїх скенів усеунули репродукції найкрасших творів світових мalarів. Жертвою сего глушого зарядження впали образи Рубенса, Тіціана, Веласкеза, Крампаха, Манети і інших художників. Їх образи мовляв підкопують моральність, безсмертні твори штуки, в яких проповідує ся всеєє евангеліє людської краси. Стид і ганьба! Хто не оглядає творів яко штуку, а мізкує над постаттю на образі та читає між стрічками, того моральність образом не підкопаєт ся, бо вона в нього вже й так на низькім степені. І се мабуть можна сказати про авторів послідного зарядження. Між жертвами знаходять ся Рубенс „Вирок Париса“, Тіціана „Спочиваюча Венера“, Ван-Дайка „Золотий дощ“, дальше псвйиших артистів Валера „Донька Еви“ і „Пляшета Венери“, Леофреда „Венера сплігає собі волосє“ і Леофреда „Аврора“. Продавці образів відбули збори, на яких ухвалено зажадати від поліції усеуння сего зарядження а також есентуально удати ся до намісництва. Цікаве й те, що до протесту прилучили ся й продавці церковних образів.

Цікаво чи зголосить ся? Австрійські і німецькі газети урядові оголошують під заголовком „Фіделіс Рор“ таку відозву: Взиває ся Фіделіс Рора, уродженого дня 24. цвітня 1770 р., щоби дня 12. марта 1908 р. т. е. в четвер о 9 год. перед полуднем явив ся в суді в Оберндорфі, бо в противнім случаю буде признаний за поморшого. Проінавший — сказано дальше в урядовій відозві — мав бути оженим у Відні. — Отже пан Фіделіс Рор, коли так щасливий, що може се завізване прочитати, має тепер 137 літ і кілька місяців. Чого би він не міг розповісти! Але того не сьміє забути, що має дня 12. марта в суді явити ся, бо як ні, то ему і цілому сьвітови скажуть, що він помер а ті, до сего йому вже не буде на сьвітлі. Тепер він ще єсть, лиш не можна його знайти.

Незвичайна кар'єра. Нововибраний президент республіки Уругвай др. Клавдіо Уїлліман має навіть після американських обставин незвичайну кар'єру за собою, бо ледво що маючи 44 роки осягає найвищу гідність в державі. Уїлліман посвятив ся був професорському званню і учив спочатку природописної історії в однім з вишніх наукових закладів. Його визначні знання на сїм поли здобули йому небагом професуру на університеті в Монтевідео, який його остаточно вибрав своїм ректором. Таким чином попередний президент республіки Ордоñez мав нагоду пізнати його здібности; президент попросив Уїллімана обняти місце яко міністер, і на сїм становищу через овою здібність здобув собі Уїлліман таку пошану, що його тепер вибрано президентом республіки без супротивлень. Сей результат тим замітніший, бо в поладнево американських державах має претенсії на

президента лише провідник сторонництва або опираючий ся на багнети енергал.

„Напітан з Кепенік“ на Сибірі. Як доносить „Сибірская Заря“, в Харбіні довершено недавно обманства, яке пригадає славну штуку, „напітана з Кепенік“. До штабу заамурского округу пограничної сторожі в Харбіні явив ся офіцер, щоби відобрати 66.655 рублів як виплати на червень для першої бригади. Офіцер предложив уповажнене, яке не викликало найменшого підозріння. Офіцерови дано чек на російсько хінський банк. В тім банку також не мали ніякого підозріння і гроші офіцерови виплатили без перешкоди. Однак офіцер не хотів прийняти частину суми сріблом, а коли банк не згодив ся замінити срібла на банкноти, офіцер зажадав телеграфічно конвою, який зараз йому прієздили. Офіцер з конвоєм і грішми удав ся на залізничу станцію, ливив вояків при мішку зі сріблом, а сам з прочими грішми відійшов і більше не вернув ся. Вояки стояли при мішку зі сріблом цілу добу. Вкінці командант міста снігав штаб першої бригади, чому ніхто не приходить по срібло. Тоді виявилось, що офіцер був обманцем.

Що було причиною послідних злив? Німецький учений проф. Марціус так пояснює причину послідних злив сего літа: В першій третині мая була незвичайно велика теплота. Від спеки топив ся лід в північних ледовім морі а ожеледі Ісландії і Гренляндії на своїй похилій підставі сунули ся скорше до моря і наслідком сильного удару води мусіли доміти ся у великих масах. Морські струї несли відтак кршну і ледові гори на полудне. Вже на кілька неділь перед зливами наспіла була вість, що надпливаюча крша затарасувала була північні пристані Росії і Норвегії, а недавно тому стовкнув ся німецький скорий пароплав „Kronprinz Wilhelm“ на своїй дорозі з Бреми до Нью-Йорку, на Атлантійськй океані о півночі з ледовою горою, причім відломані від тої гори дві груді леду впили на корабель. Плаваючі в Атлантійськй океані маси леду з'уживають на то, щоби стопили ся, велику скількість тепла, котре беруть не лиш з води, але й з воздуха над водою. Щоденні карти, представляючі погоду, показують, що охолоджений воздух приходив цілими тижнями яко західний вітер з 7 до 9 степенями теплоти до Ірландії, Шкотії і Англії, з 10 до 11 степенями до Франції а мало що більше огрітий сонцем до Німеччини і північно-західної Росії. Лиш на Угорщину той вітер не заходив. Вітер той остуджував пару у воздуху і тому через так довгі часи падав дощ. Хибний погляд, мов би то планета Марс, котра в тій порі була незвичайно близько землі, мала якийсь вплив на вереме. Тому, що земля заєдно що 24 години обертає ся довкола своєї осі, мусів би Марс робити на цілій північній півкулі такий самий вплив, коли тимчасом показує ся, що холодний воздух був лиш місяцями в Європі а в північній Америці була навіть спека.

Скляне волосє. В останних часах перукарі і фризери в Англії і Франції не могли дістати потрібної скількості людського волоса, хоч платили за него три або чотири рази доровше, бо мало хто давав собі обтяти косу або чуприну. Пробовано робити перуки з льняного прядива і кіньського волоса, але перуки виглядали нужденно. По різних пробах почато виробляти волосє зі скла. Скляний волос показав ся надзвичайно практичним, є гігієнічний, легкий і наслідкує людський волос аж до звуку.

Кровава бійка на передмісті Рошоши. Звісно, що на передмістях майже що неділь, що свята устроюють міщани забави з танцями. Завсіді буває так, що по забаві їдуть всі до коршмоньки — на продовжене, і тут забави кінчить ся — бійкою. Се засада. Вірно сій засаді відбувала ся і минувшої неділі забава на Рошоши до вечера під голим небом, а вечером в коршмі. Деє около півночі повідомлено поліційну дирекцію, що один з гостей вже вбитий. Іменно при шкляночці пива розгоричилось кілька хлопаків і зачали між собою сварку, через що одна частина усеунулась з коршми. Колиж прочі повертали домів, напали на них ватага мушун і тут почала ся бійка, пеглами, камінями, палицями, ножами, а навіть, кажуть, рубав оден сокирою округ себе. Вислід тої баталії був такий, що на полю битви лишив ся мур у Дмитро Киселиця. Сконстатовано, що він від 50 літнього Николая Морарапа дістав такий поличник, що впав непритомний на землю. Падаючи одержав він ще сильний удар по голові, так що вже не ворухнув ся. Хтож однак йому задав смертельний удар, сего покищо ще не досліджено. Поліція арештувала кількох учасників бійки, а за кількома ще пошукує.

РУСКА КАСА © РУСКА КАСА

тов. зареєстроване з ограниченою порукою в Чернівцях.

Одинока свого рода українська фінансова інституція на Буковині. — Приймає вкладки щадничі і опрочентовує їх на 5%. — Най вносить 40 К і платимо 6%, вписове 2 К. — Родимці! Хай клич „свій до свого“ відібе ся голосним відгомном по цілій Буковині і най кожний, що почуває себе щирим патріотом-Українцем складає свої ошадности в „Рускій Касі“.

Приймайте нам нових членів! Дирекція.

Ціна оголошень за одноразове їх поміщення: Ціла сторона 80 К., $\frac{1}{2}$ сторони 60 К., $\frac{1}{4}$ стор. 40 К., $\frac{1}{8}$ стор. 20 К., $\frac{1}{16}$ сторони 10 К., $\frac{1}{32}$ сторони 5 К., $\frac{1}{64}$ сторони 2 К. 50 с. — Анонси обчислює ся після об'єму місця не після малого тексту.

ОГОЛОШЕННЯ.
За рубрики: Надіслане і Оголошення редакція не відповідає.

При кількохразових або при річних замовленнях, значний опуст.
Дрібні Оголошення малим друком (petit), числять ся по 4 с. від слова.
Належностей за анонси марками поштовими не приймає ся.

СКЛАД ТОВАРІВ Б. БАЛЬТИНЕСТРА МОЛОДШОГО

Чернівці, уліця Головна-Енценберга ч. 3.

Телефон ч. 301.

Самостійний склад з ц. к.

надвірних фабрик а іменно:

Рік заложення 1873.

Фабрики обуви: Антона Чапека у Відні, Ф. Л. Попера в Хрудімі.

Фабрики капелюхів: І. Генрика Іти у Відні, Осипа Піхлера і Сивів в Ірану.

Товари з альпаки і хінського срібла В. Бахмана і Спілки у Відні.

Знижені ціни всіх літніх артикулів, іменно: Парасольок від сонця, соломкових і легких фільцових капелюхів, шапок, літнього біля, дамських поясків, рукавичок, убранных діточих, краваток, сорочок для туристів і поясів, літніх камізелок і т. п.

Найбільший вибір тукраєвих і заграничних фабрикатів:

Капелюхи для дам, панів, хлопців і дитий. — Шапки для дам, панів, хлопців і дитий. — Сорочки для панів і хлопців. — Біле туристів для панів і хлопців. — Ковнярики і маншети. — Панчохи і шкарпінки для панів і дитий. — Хусточки до носа для панів і панів. — Рукавички для панів і панів. — Убрання і жакети для дитий. — Черевики для дам, панів хлопців і дитий. — Півчеревики для дам, панів, хлопців і дитий. — Сандали Кнайпа для дам, панів, хлопців і дитий. — Домові черевики для дам, панів, хлопців і дитий. — Парасольки для дам, панів хлопців і дитий. — Ремінці до подорожи, до полювання, ручні куфери, з оковою Медлера, валізи, пуделка на капелюхи. — Імітовані валізи з оковою Медлера і пуделка на капелюхи. — Такі самі валізи обтягнені шкірою на підшви. — Кошики до подорожи „Моравія“ з патентованими замками. — Танки, куфери і несеарія до подорожи. — Пледы, парасолі, футерали до подорожи. — Куфери і танки легкі до подорожи різного рода. — Подушки і коци до подорожи. — Кошики до подорожи на начині, шкло і бляшане начині. — Перфуми, мила, щітки, до річий, і зубів. — Артикули шпортові і до гри „Tennis“, ракети, бальони і всякі прибори. — Револьвери, рушниці і всяка амуніція.

Замовлення з провінції залагоджують ся сейчас.

УЧЕНИКА
приймає зараз друкарня „Рускої Ради“
Вимоги: укінчене І. кл. гімназ., свідоцтво лікарське, укінчений 14 рік життя, знане руского языка.

Найлучше і вже випробоване
средство на ревматизм есть
NERVOL

„Назва правно забезпечена“
аптекара др. Ю. Францова
в Тернополі.

Се є знамените умиротворяющее средство до латирания против всяких ревматических болей, простуджения, ломания костей, плечий, гистца и нервових недуг. Прому уважати на напис „Nervol“ і не приймаати інших „Нервотонів“.

Ціна флакона 80 сот. 10 флаконів (фляшочок) 8 кор. з оплатою і опакowaniem. Тисячки листів з подякою. — Висновок 2 рази денно до всіх країв.
В Чернівцях на складі у Шміда і Фонтіна.

Дуже дешево до набути театральні декорації (міра 3м X 4м). Фронт, куртина, просценіум, два пал'юдаменты, хата покій, віальна околиця і місто. До того по 4 кул'е. Все те натягнене вже на лати, в добрім стані і дуже гарно мальоване кистею п. Балька, декоратора сцени львівської. — Ближше можна вивідати в канцелярії друкарні „Рускої Ради“, Чернівці ул. Петровича ч. 2.

Г. ФАЙЛЕС

усувач нагнітон

Чернівці,

ул. Руска ч. 3.

Друкарня „Рускої Ради“ в Чернівцях
має на складі
Книги і друк для Каси райфайзенських.

Селяне! асекуруйте ся від шкід огневих!

Товариство взаїмних обезпечень

„ДНІСТЕР“

у Львові, при ул. Рускій ч. 20. (в власнім домі)

приймає обезпечення будинків, всяких річий домашніх господарських, збіжжя і паші на случай шкід заподіяних через пожар. Оплата премій мала, а користь для погорівших велика.

Шкоди ліквідуює і виплачує „Дністер“ з найбільшою скоростою. При опціні шкід бувають запрошені 2 господарі селяне з поміж членів. Дотепер виплатив „Дністер“ 13.747 відшкодовань в сумі сім і пів мільона кор.

Зиск по скінченні році звертає ся членам. Звороту за р. 1906. дістають обезпечені члени по 10 сот. за кожду корону заплаченої річної премій.

Банк красевий у Львові і Чернівцях, Каса ощади. у Львові, і т. д. приймають пол'си „Дністра“ при уділюванню позички.

Жителі обезпечення приймає „Дністер“ для краківського товариства, а провізію від таких обезпечень відстунає „Дністер“ на публичні добродійні ціли.

Поясненія до обезпечень уділяє Дирекція або агенти, Агенції „Дністра“ находять ся в кождім місті і в многих селах; там, где, еще перобить инший агент „Дністра“, можуть письменні селяне старати ся о уділені агенції. Дотепер дістали агенти 969.507 корон провізії.

Фонди Товариства 21. грудня 1906.

Фонд резервовий	Кор.	846.189-20
резерви премій	„	550.140-—
на звороти	„	16.159-—
на ріжницю кур.	„	29.866-35
резерви спеціаль.	„	31.040.73
емер. урядників.	„	185.810.21
инші фонди заосмотреня	„	25.000-—

Селяне! асекуруйте ся від шкід огневих!

Виданя „Рускої Бесіди“ і „Рускої Школи“
можна купити у всіх
Філіях „Рускої Бесіди“ і „Рускої Школи“,
в друкарні „Рускої Ради“ і в книгарни І. Рехенберга.

Друкарня „Рускої Ради“

має на складі

КНИГИ ДЛЯ КОНСУМЦІЙНИХ ТОВАРИСТВ
— (Взаїмна Вигода) —

Всі книги до веденя товариства,
коштують враз з стемплями 50 кор.
з пересилкою 51 кор.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні товариства „Руска Рада“ в Чернівцях під зарядом Івана Захарка.

За редакцію відповідає: Віктор Стріч.

